

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců Mgr. Kamila Tojnera a Mgr. Jana Kašpara v právní věci žalobce: **F.T.**, zast. JUDr. Jaroslavem Čechem, advokátem se sídlem 588 52 Horní Dubenky 145, pracoviště Pražská 558, 370 04 České Budějovice, P.O. Box 35, proti žalovanému: **Ministerstvo průmyslu a obchodu**, se sídlem Na Františku 1039/32, Praha 1, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24.3. 2010, čj. 10322/2010,

t a k t o :

I. Rozhodnutí Ministerstva průmyslu a obchodu ze dne 24.3. 2010, čj. 10322/2010, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 6.800,- Kč, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám JUDr. Jaroslava Čecha, advokáta.

Odůvodnění

Žalobce se podanou žalobou domáhá přezkoumání rozhodnutí uvedeného v záhlaví, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Puncovního úřadu ze dne 8.1.2010, čj. PUNC 25/2010 OPI, sp.zn. R-1050/2009 Hu-12, kterým byla žalobci uložena pokuta ve výši 350.000,-Kč za porušení ust. § 43 odst. 1 písm. a) a odst. 2 písm. h) zákona ČNR č. 539/1992 Sb., o puncovníctví a zkoušení drahých kovů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „puncovní zákon“). Výše citovaných správních deliktů se žalobce dle výroku rozhodnutí dopustil tím, že nesplnil ohlašovací povinnost podle § 35 odst. 1 puncovního zákona a zabránil dne 30.7.2009 inspektorům Puncovního úřadu v provedení kontroly zboží z drahých kovů, které nabízel k prodeji ve své prodejně, a to v rozporu s ust. § 41 odst. 1, poslední věta puncovního zákona.

Žalobce napadá rozhodnutí žalovaného z následujících důvodů:

Žalobce popírá, že by bránil inspekci ve výkonu kontroly. Naopak sama inspekce postupovala v rozporu se zákonem, když chtěla odebrat i kontrolované zboží (viz. Protokol o inspekci), což jí zákon neumožňuje. Tuto jako jednu z možností připouští Zákon o

puncovníctví a zkoušení drahých kovů (dále jen „zákon“) ve svém § 41 odst. 2 písm. d) jen u zboží u něhož vzniklo důvodné podezření, že v rozporu s tímto zákonem nebylo předloženo k puncovní kontrole. Další možností je v tomto případě zboží zajistit proti neoprávněné manipulaci a uložit kontrolované zboží osobě lhůtu na jeho předložení Puncovnímu úřadu k provedení puncovní kontroly. Tuto možnost odmítla inspekce připustit, přestože žalobce navrhl zboží zapečetit za účasti jím přivolané policie. Tuto možnost dle jejího sdělení připouští pouze u osob, které nehovoří česky a u osob, které by činnost inspekce mohla ohrozit na zdraví. Tento postup inspekce se jeví žalobci jako diskriminační. První možnost žalobce nepřipouštěl, jelikož mu inspekce odmítla zboží jednotlivě popsat a tudíž měl strach o jeho osud. Kdyby inspektoři připustili možnost zboží zajistit proti neoprávněné manipulaci, tak jak jim tuto možnost dává zákon a co žalobce požadoval na místě samém, došla by následná kontrola k závěru, že zde nedochází k porušení ustanovení § 38 odst. 1. Žalobce se domnívá, že inspekce vůbec neměla uplatňovat postup podle § 41 odst. 2 písm. d) zákona, jelikož se v provozovně vůbec nevyskytovalo zboží, které nebylo předloženo k puncovní kontrole. Žalobce se nedomnívá, že by se jakýmkoliv způsobem dopustil porušení ust. § 43 odst. 2 písm. h) ať úmyslně či neúmyslně. Žalobce nesouhlasí s tvrzením žalovaného, že bránění či stěžování výkonu kontroly nasvědčovalo i přivolání hlídky policie, kterou žalobce přivolał. Hlídku policie žalobce přivolał, jelikož z jednání inspekce nabył podezření, že se jedná o falešné inspektory. Důvodem tohoto podezření byla skutečnost, že inspektoři v průběhu kontroly oznámili, že kontrolované zboží bude ihned odvezeno, bez toho, aby jednotlivé zboží po kusech popsali, tak jak žalobce požadoval, proto žalobce tento postup odmítl a navrhl zboží zapečetit. Tento návrh žalobce byl odmítnut. Po příchodu hlídky policie a provedení identifikace inspekce, tato bez řádného důvodu kontrolu ukončila. Žalobce sepsal Stanovisko k inspekci ze dne 30.7.2009, které doručil na expozituru Puncovního úřadu v Táboře, nikdy však žalobci na Stanovisko nebylo odpovězeno a nebyla tato skutečnost řešena ani v jednotlivých rozhodnutích Puncovního úřadu ani odvolacího orgánu. Kopii Stanoviska přiložil k žalobě.

V předmětné věci bylo již jednou rozhodnuto Puncovním úřadem pod. č.j.: 910/09 sp. zn. R- 1050/09-Hu-8 ze dne 16. září 2009, a následně žalovaným jako odvolacím orgánem Rozhodnutím vydaným pod č.j.: 40587/2009/03300/03000 ze dne 23. listopadu 2009 vráceno tomuto úřadu zpět pro vydání rozhodnutí v rozporu se zákonem. V tomto rozhodnutí jsou účelově uváděny nepravdivé sdělení. Jedná se zejména o tvrzení, že u zhruba 35 ks zboží, deklarovaného jako zlaté, nebyla nalezena puncovní značka. Žalobce popírá, že by se toto tvrzení zakládalo na pravdě, a taková skutečnost se neuvádí ani v zápise učiněném inspektory na místě samém, kde by se tato skutečnost právě měla objevit. Žalobce uvádí, že mu nebyla dána inspektory možnost zboží zapečetit a předložit Puncovnímu úřadu. Potvrzuje to protokol sepsaný na místě samém, kde se mimo jiné praví: „Bylo bráněno inspektorům ve výkonu kontroly tím, že kontrolované zboží bylo při jeho prohlížení panem T. inspektorům odebráno s tím, že odmítl kontrolované zboží a zboží podezřelé, že není označeno inspektorům vydat.“ Žalobce zdůraznil, že se nikde v protokolu nehovoří o tom, že by mu byla dána i jiná možnost, což by se jistě objevilo v předmětném protokolu, popřípadě by se tam objevilo, že nabízenou možnost žalobce odmítl.

Žalobce nepopírá porušení ust. § 43 odst. 1 písm. a) zákona, i když se v tomto případě jednalo o jeho neznalost zákona. Žalobce ihned jak se o této povinnosti dozvěděl, oznamovací povinnost dle § 35 odst. 1 splnil.

Žalobce uvádí shodně jako v odvolání, že uložená pokuta je nepřiměřená a likvidační. „Vzhledem k tomu, že se jedná o první provinění žalobce a za porušení ust. 43 odst. 1 písm. a) puncovního zákona uložil Puncovní úřad p. M.T., IČ: X, s místem podnikání České Budějovice, Nádražní 14, pokutu ve výši 15 000,- Kč, je žalobce toho názoru, že uložená

pokuta ve výši 350.000,- Kč je ve smyslu § 2 odst. 4 zákona 500/2004 S., je nepřiměřená a uložena v rozporu se zásadou, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly, což je v tomto případě činěno. Žalobce dále uvedl, že byla uložena pokuta v nepřiměřené výši, která v případě, že jí bude muset žalobce „zaplatit povede k jeho podnikatelské likvidaci.“

V závěru žalobce požádal, aby soud snížil uloženou částku pokuty na částku 15.000,-Kč.

V doplnění žaloby žalobce ve vztahu k uplatněnému žalobnímu bodu ve věci nepřiměřenosti uložené pokuty, zdůraznil, že „uložená pokuta ve výši 350.000,-Kč je pro žalobce likvidační, když jediným zdrojem jeho příjmu je právě podnikatelská činnost v oboru Bazar-zastavárna. Žalobce je přesvědčen, že soud by měl přihlédnout i k této argumentaci o nepřípustnosti uložení likvidační pokuty, jak vyplývá z nálezu Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 3/02. Na podporu svého názoru žalobce odkazuje též na Rozsudek NSS ČR č.j. 2 As 33/2006 - 102 ze dne 20.12.2006. O značně nízkých příjmech žalobce z této podnikatelské činnosti svědčí jeho daňová přiznání.“ Daňová přiznání v kopiích přiložil k žalobě.

Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě zopakoval důvody uvedené v žalobou napadeném rozhodnutí, zdůraznil, že trvá na tom, že žaloba je nedůvodná, jelikož v protokolu o puncovní inspekci ze dne 30.7.2009 je uvedeno, že inspekce nemohla být uskutečněna z důvodů zabránění inspektorům ve výkonu puncovní kontroly a je zde výslovně uvedeno, že puncovním inspektorům bylo znemožněno provedení jakýchkoliv činností, které souvisejí s jejich právy a povinnostmi dle puncovního zákona. Toto osvědčuje i nutnost přivolání hlídky Policie ČR. Skutečnost, že žalobce bránil inspektorům ve výkonu puncovní kontroly je více než zřejmá z protokolu o inspekci a dále přítomnosti příslušníků Policie ČR. V napadeném správním rozhodnutí není konstatováno, že by při puncovní kontrole bylo nalezeno neopuncované zboží tak, jak uvádí žalobce ve své žalobě a za tuto skutečnost ani nebyla žalobci tímto správním rozhodnutím uložena žádná sankce. Žalovaný trvá na tom, že správní orgán I. stupně při své puncovní inspekci v provozovně-zastavárně žalobce, řádně zjistil skutkový stav a také jej řádně ve svém protokolu o puncovní inspekci č.j. 910/09 ze dne 30.7.2009 popsal a vyhodnotil. Z takto zjištěného skutkového stavu v době konání puncovní inspekce pak vycházelo i správní rozhodnutí. Po jeho přezkoumání žalovaný, jako správní orgán II. stupně, posoudil a rozhodl, že toto rozhodnutí nebylo v rozporu s obsahem spisu ani se zjištěními inspektorů, a proto jej svým rozhodnutím potvrdil. Žalovaný nespatřuje důvod pro zrušení napadeného správního rozhodnutí ve II. stupni, a stejně tak má zato, že správní orgán I. stupně správně využil svoji diskreční pravomoc a uložil pokutu v dolní polovině zákonné sazby, ačkoliv ze strany žalobce se jednalo o zcela zásadní porušení zákonem chráněného zájmu.

Městský soud v Praze žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, přezkoumal v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán, a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. O věci přitom rozhodl bez jednání, ve smyslu ust. § 51 odst. 1 s. ř. s., neboť s tím oba účastníci řízení souhlasili, resp. nevyslovili ve stanovené lhůtě nesouhlas.

V prvním okruhu žalobních námitek žalobce popírá, že by bránil inspekci ve výkonu kontroly, a tvrdí, že inspekce chtěla odebrat kontrolované zboží, v rozporu se zákonem, neboť odebrat zboží mohla dle ust. § 41 odst. 2 písm. d) jen u zboží, u něhož vzniklo důvodné podezření, že v rozporu s tímto zákonem nebylo předloženo k puncovní kontrole, což nebyl

případ kontrolovaného zboží, dále žalobce uvedl, že inspekci nabízel možnost zboží zajistit proti neoprávněné manipulaci a uložit kontrolované zboží osobě lhůtu na jeho předložení Puncovnímu úřadu k provedení puncovní kontroly, tuto možnost odmítla inspekce připustit, přestože žalobce navrhl zboží zapečetit za účasti jím přivolané policie. Odebrání zboží žalobce nechtěl připustit, neboť inspekce odmítla zboží jednotlivě popsat a tudíž měl strach o jeho osud.

Podle ust. § 41 odst. 2 puncovního zákona „Zaměstnanci Puncovního úřadu písemně pověřeni jeho vedoucím nebo jím určenou osobou (dále jen "inspektoři") jsou oprávněni při výkonu kontroly podle odstavce 1

a) vstupovat do všech výrobních, skladovacích nebo obchodních prostorů a jiných prostorů souvisejících s činností kontrolované osoby podle tohoto zákona,

b) nahlížet do evidence vedené kontrolovanou osobou podle tohoto zákona nebo do evidence vedené podle jiného právního předpisu, pokud souvisí s činností kontrolované osoby podle tohoto zákona,

c) provádět zkoušku ryzosti zboží a dále klenotnických slitin nebo dentálních drahých kovů **včetně odběru vzorků, za tím účelem jsou oprávněni požadovat jejich předložení;** pro tento účel se považují za zboží i výrobky z jiných materiálů než drahých kovů, pokud jsou vzhledově se zbožím zaměnitelné,

d) **zboží, u něhož vzniklo důvodné podezření, že v rozporu s tímto zákonem nebylo předloženo k puncovní kontrole, odebrat za účelem jejího provedení nebo toto zboží zajistit proti neoprávněné manipulaci a uložit kontrolované osobě lhůtu na jeho předložení Puncovnímu úřadu k provedení puncovní kontroly. Pro tento účel se považují za zboží i výrobky z jiných materiálů než drahých kovů, pokud jsou vzhledově se zbožím zaměnitelné.**

Podle ust. § 41 odst. 3 puncovního zákona „**O odběru vzorků nebo zboží a jejich hmotnosti vystaví inspektoři kontrolované osobě potvrzení.** Drahý kov ze vzorků Puncovní úřad po provedení zkoušky vrátí. S odebraným zbožím naloží Puncovní úřad podle části druhé tohoto zákona.“

Z protokolu sepsaného inspektory puncovního úřadu dne 30.7.2009 nevyplývá, že by se v prodejně nacházelo neopuncované zboží ale pouze, že takové podezření vzniklo. Z uvedeného vyplývá, že inspektoři byly oprávněni dle § 41 odst. 2 písm. d) puncovního zákona zboží „*odebrat za účelem jejího provedení nebo toto zboží zajistit proti neoprávněné manipulaci*“, přičemž nutno souhlasit s žalovaným, že je věcí inspekce, kterou možnost podle okolností případu zvolí. Jenže další spornou skutečností, na kterou poukazoval žalobce nejen v žalobě ale již v rámci jeho vyjádření ze dne 28.8.2009, doručeného dne 1.9.2009 puncovnímu úřadu, je to, zda-li o odebraném zboží byli ochotni inspektoři vystavit dle § 41 odst. 3 potvrzení soupisem jednotlivých kusů zboží, žalobce uvedl, že nikoliv a to byl důvod, proč odmítl vydat inspektorům zboží. Protokol ze dne 30.7.2009 sepsaný inspektory o této okolnosti mlčí, pouze je v něm uvedeno, že žalobce bránil „odebrání zboží“ a obecně je v něm uvedeno, že inspektorům bylo „znemožněno provedení jakýchkoliv činností“. Tvrzení o „znemožnění provedení jakýchkoliv činností“ je logicky v rozporu s tvrzením uvedeným v protokolu, že se žalobce u inspektorů registroval a že začali zboží prohlížet („zboží bylo při jeho prohlížení panem T. odebráno“), ve vyjádření inspektorů ze dne 13.8.2009 (založeného v správním spise) se uvádí, že zkontrolovali minimálně část zboží. Žalobce však tvrdí, že zboží by inspektorům vydal, pokud by tito neodmítli soupis zboží po jednotlivých kusech a bylo mu vydáno o tomto soupisu potvrzení, což inspektoři „odmítli jednotlivě po kusech popsat“ (jak uvádí žalobce v Stanovisku ze dne 3.8.2009, nacházejícím se v správním spise).

Jestli žalobci byla tato možnost nabídnuta, a on přesto odmítl inspektorům vydat zboží, není možné z protokolu zjistit. Nelze to zjistit ani z žalobou napadeného rozhodnutí. V prvostupňovém rozhodnutí k tomu pouze uvádí, že povinnost vydat potvrzení se běžně plní a není pochyb, že by bylo vydáno i tomto případě, a že k odebrání zboží a k jeho soupisu však nedošlo protože je podnikatel odmítl vydat; prvostupňové rozhodnutí však neuvádí nic o požadavku žalobce o soupis jednotlivých kusů. Soud je toho názoru, že tato okolnost, konkrétně, že žalobci byla nabídnuta možnost vydání potvrzení dle ust. § 41 odst. 3 věty první trestního zákona, **tj. soupisu jednotlivých kusů odebraného zboží**, a on přesto odmítl, měla být, pokud prvostupňové rozhodnutí z odmítnutí součinnosti vychází, v protokolu uvedena. Jestliže měli inspektoři podezření, že jde o zboží z drahých kovů, to znamená jeho hodnota může být značná, jeví se požadavek žalobce o soupis jednotlivých kusů, jako přiměřený a oprávněný.

Vzhledem k tomu, že v projednávané věci jde o správní trestání je nutno trvat na tom, aby skutkové okolnosti na základě, kterých bude ukládána sankce byly zjištěny dostatečně průkazně. Z uvedeného důvodu nelze jednoznačně zjistit, zda-li se žalobce skutečně dopustil porušení ust. § 43 odst. 2 písm. h) trestního zákona, odepřením součinnosti při kontrole. Skutkový základ, na kterém stojí žalobou napadené rozhodnutí nemá oporu v správním spise, a proto soud rozhodnutí žalovaného dle ust. § 76 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“) zrušil.

Žalobce v rámci druhého okruhu žalobních námitek uvádí, že uložená pokuta je nepřiměřená a likvidační. K této skutečnosti se žalovaný ve svém rozhodnutí nijak nevyjádřil přestože již v odvolání žalobce shodně namítal nepřiměřenost pokuty a rovněž poukazoval na jiné správní řízení za porušení ust. 43 odst. 1 písm. a) trestního zákona, v němž byla pokuta uložena ve výši 15 000,- Kč, s tím, že pokuta ve výši 350.000,- Kč uložená žalobci je ve smyslu § 2 odst. 4 zákona 500/2004 S., nepřiměřená a uložena v rozporu se zásadou, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly.

Soud k tomu obecně uvádí, že může moderovat výši pokuty pouze tehdy, jestliže je skutkový stav v dané věci zjištěn dostatečně, což v projednávané věci nebylo možno konstatovat. I v případě, že by skutkový stav byl zjištěn tak, že o něm nejsou pochybnosti s odvolací námitkou vytýkající nepřiměřenost pokuty, s konkrétně uvedenými okolnostmi, na základě kterých považuje žalobce výši pokuty za nepřiměřenou, se žalovaný nevypořádal (nutno podotknout, že se k těmto žalobním a odvolacím námitkám nevyjádřil ani žalovaný). Z uvedeného vyplývá, že dalším důvodem pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí je nedostatek důvodů rozhodnutí, a to pokud jde o odůvodnění výše pokuty, dle ust. § 76 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“).

Vzhledem ke shora uvedenému soud žalobě vyhověl a napadené rozhodnutí pro vady řízení podle § 76 odst. 1 písm. a) a písm. b) s. ř. s., zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Právním názorem, který soud vyslovil v tomto rozsudku, je v dalším řízení správní orgán vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

Žalobce měl se svojí žalobou úspěch a náleží mu proto náhrada důvodně vynaložených a prokázaných nákladů řízení podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Tyto náklady spočívají v nákladech souvisejících se zastoupením advokátem podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů za 2 úkony právní služby po 2100 Kč (za převzetí věci, sepsí žaloby, repliku k vyjádření žalovaného), a 3 režijní paušály po 300 Kč. Celkem tedy činí náklady na

právní zastoupení 4.800,- Kč. Další náklady představuje zaplacený soudní poplatek ve výši 2.000 Kč. Proto soud přiznal žalobci právo na náhradu nákladů řízení ve výši 6.800,- Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 27. června 2013

JUDr. Ing. Viera Horčicová, v.r.
předsedkyně senátu